

ἔχλον ἢ εὐμέγεθες ξύλινον κοχλιάριον, μετὰ τὸ ὅποιον ἀναδευοῦν εἰς τὴν χύτραν ἔδεσμα παρασκευαζόμενον ἀπὸ ἄλευρον ἔνθ' ἄν.: Δὲν ἔχω ἀναδευτήρι, τό 'βαλα κοντὰ 'ς τὴν φωτιά καὶ μοῦ κήκε Παξ.

ἀναδευτής ὁ, Ἡπ. Θηλ. ἀναδευτρά Μέγαρ. Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδευώ.

Ὁ διαταράττων διὰ ραδιουργιῶν τὴν ἡσυχίαν, ραδιουργος, παραξίας ἔνθ' ἄν.: Νὰ χαθῇς ἀναδευτρά! Μέγαρ. Συνών. ἀνακατούρης, ἀνακατεψιάρης, ἀνακατωσιάρης, ἀνακατωσούρης, ἀνακατωτής, ἀνακατωτούρης, πειραξιάρης, σκανταλιάρης.

* **ἀναδευτός** ἐπίθ. ἀναδευτέ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναδευώ.

Συμπεφυρμένος, ἀνακατωμένος: Ὁ ἀδελφός μου εἶναι ἀνακατωμένος σὲ νία παλαιοδουλεία (ὁ ἀδελφός μου εἶναι ἀνακατωμένος εἰς μίαν παλαιοδουλεία).

ἀναδευώ σύνηθ. ἀναδείου βόρ. ιδιῶμ. καὶ Πελοπν. (Μάν.) ἀναδευῶ Κρήτ. Κῶς ἀναδέγγον Τσακων.

Τὸ μεταγν. ἀναδευώ.

Α) Κυριολ. 1) Ἀνακινῶ, ἀναταράττω, ἐπὶ μάξης ὑγρᾶς ἢ ἡμιρρευστοῦ σύνηθ. καὶ Τσακων.: Ἀναδευώ τὴ μουσταλευριά - τὸ φαγεῖ κττ. σύνηθ. || Παροιμ. Ὅσο τ' ἀναδευεῖς τὰ σκατά, τόσο βρομοῦν (ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀνακινῇ τις ρυπαρὰς ὑποθέσεις) Ἡπ. Πελοπν. (Δημητσάν.) Συνών. ἀνακατεύω, ἀνακατώνω, ἀναμίγω. β) Ἀναζυμώνω τι, συνήθως τὸ προζύμι πολλαχ.: Ἀναδευώ τὸ προζύμι Ἡπ. Ἀναδευώ τὸ ζ'μάρ Προπ. (Ἀρτάκ.) Συνών. ἀναδίνω **A 5**, ἀναδορῶνω **1**, ἀνακινῶ, ἀναμίγω, ἀναπῆζω, ἀναπιάνω. γ) Κάμνω φύραμα ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,193: Παροιμ. Γιὰ τὸ ζαγάρι ἀναδευοῦσι τὰ πίτουρα (ἐπὶ οὔτιδαν οὐ προσδοκῶντος νὰ μετάρχη τιμῶν προωρισμένων δι' ἄλλους). δ) Συνδαυλίζω, ἐπὶ πυρὸς Πελοπν. (Δημητσάν. Οἶν.): Μὴν ἀναδευῇς τὴ φωτιά, ἄσ' τὴν νὰ πιάσῃ Δημητσάν. Συνών. ἀναγκάζω **A 6**, ἀνακαρῶνω (II), ἀνακατεύω, συνταυλίζω. 2) Κινῶ, ἀνακινῶ Βιθυν. Ἡπ. (Χουλιαρ. κ. ἄ.) Κέρκ. Λευκ. Παξ. Πελοπν. (Ἡλ. Μαζαίικ. Μάν. Σουδεν. Σπάρτ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — ΔΒουτυρ. Τριανταδύο διηγ. 32 — Λεξ. Δημητρ.: Ἀναδευεῖ τ' ἀγκίστρια Παξ. Τί ἀναδευεῖς τὴ γλῶσσα σου; Μάν. Τί ἀναδευεῖσαι σὰν τὸ σκουλήκι; αὐτόθ. Τὰ σκουλήκια τοῦ τυριοῦ τὰ λέμε πηδοῦλλα, ἐπειδὴ ἀναδευοῦνται Σουδεν. Ἀναδευεῖται τὸ παιδί 'ς τὴν κοιλία τῆς μάνας Σπάρτ. Ἀναδευ' τ'ν οὐρά τ' σὰν φιδ' Αἰτωλ. Κοίταξε ψηλὰ κ' εἶδε ἀστέρια πλῆθος νὰ λάμπουν, ν' ἀναδευοῦνται ΔΒουτυρ. ἔνθ' ἄν. Τ' ἀρέσει ν' ἀναδευῇ τὲς ντροπὲς τῆς γειτονίας Λεξ. Δημητρ. Καὶ ἀμτβ. κινεῖται Ἡπ.: Φρ. Ἀναδευεῖ ἀκόμα! (ἐπὶ μελλοθανάτου, ὅστις δεικνύει ἀκόμη σημεῖα ζωῆς). Συνών. ἀναμίγω, σαλεύω. 3) Ἐπαναφέρω, παρουσιάζω τι ἐκ νέου Πελοπν. (Λάστ.): Τὸ χέλυ ἐννῆα ἀστένεις ἀναδευεῖ καὶ ἐννῆα θεραπεύει (κατὰ λαϊκὴν ἀντίληψιν ἡ ἔγχελυς ὡς τροφή ἐπαναφέρει ἀσθένειαν, ἐκ τῆς ὁποίας ἐπασχέ τις ἄλλοτε).

Β) Μεταφ. 1) Ἐμβάλλω εἰς ταραχήν, διαταράττω τὴν ἡσυχίαν, κάμνω ἄνω κάτω Ἡπ. Θεσσ. Κρήτ. Λευκ. Μέγαρ. Πελοπν. (Μεγαλόπ.) Σκυρ.: Τί μᾶς ἀναδευεῖς; Ἡπ. Ἐρθε ἢ ἀναποδασμένη καὶ μᾶς ἀνάδεψε οὔλοι Σκυρ. Οἱ ἄνθρωποι ἀναδευοῦσαν μέσα 'ς τοὺς χοιροὺς Θεσσ. Οἱ δεῖνα ἀναδευοῦσαι Κρήτ. Συνών. ἀνακατεύω, ἀνακατώνω.

2) Μέσ. ἀναμειγνύομαι εἰς ξένας ὑποθέσεις Ἡπ. Πελοπν. (Μάν. Μεσσ.): Τί ἀναδευεῖσαι σὺ 'ς τοῖς δουλείς μας; Ἡπ. Ὅλα ἀναδευεῖται Μάν. Μεσσ. Συνών. ἀνακα-

τεύομαι (ιδ. ἀνακατεύω) ἀνακατώνομαι (ιδ. ἀνακατώνω), ἀναμίγομαι (ιδ. ἀναμίγω).

ἀναδέχομαι Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ. ἄ. ἀναδέχομαι Θράκ. (Αἰν.) κ. ἄ. ἀναδέχομαι Σαμοθρ.

Τὸ ἀρχ. ἀναδέχομαι = λαμβάνω, ἀναλαμβάνω, δέχομαι, περιμένω, ἐγγυῶμαι.

Δέχομαι τινα ἐπισκεπτόμενόν με ἢ ἐξ ἀποδημίας ἐπανερχόμενον: Τὸν ἀναδεχτήκανε με μεγάλες χαρὲς Σαρεκκλ. Τὸν ἀναδέχκι μὴ καλὸ τρόπον Αἰν. || Φρ. Καλῶς τὸν ἀναδεχτήκατι! (εὐχὴ πρὸς τοὺς οἰκείους τοῦ ἐξ ἀποδημίας ἐπανελθόντος) Αἰν. Καλῶς νὰ τὸν ἀναδεχτήτι! Σαμοθρ. Ἡ σημ. καὶ μεσ. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 2952 (ἐκδ. JSchmitt) «γλυκία τὸν ἀναδέχτηκεν, μετὰ τιμῆς μεγάλης, | εὐεργεσίαν τοὺς ἐποικεν ἄλογα καὶ φαρία». Πβ. δέχομαι.

ἀναδεχτόνυφη ἢ, ἀμάρτ. ἀναδεχτόν'φ' Ἡπ. (Λογ-κιάδ.) ἀν'δεχτόν'φ' Ἡπ. (Λογκιάδ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀναδεχτός καὶ νύφη.

Ἡ σύζυγος τοῦ ἀναδεχτοῦ (ιδ. λ.) ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἀναδεχόμενον.

ἀναδεχτός ὁ, λόγ. σύνηθ. ἀναδεχτός Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ λογ. ἀναδεχτός σχηματισθέντος ἐκ τοῦ ὁμοίως λογίου ρ. ἀναδέχομαι εὐχρηστοῦ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ ἐπὶ τοῦ ἀναδεχομένου ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὸν βαπτιζόμενον. Ὅτι ἡ λ. ἱκανῶς παλαιὰ μαρτυρεῖ τὸ θηλ. ἀναδεχθ' ἢ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀορ. ἀνεδέχθην εὐρισκόμενον εἰς Νομοκάν. τοῦ 16ου αἰῶνος.

1) Παθ. ἐκεῖνος τὸν ὅποιον ἀναδέχεται τις ἐκ τῆς κολυμβήθρας κατὰ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος ἔνθ' ἄν.: Οὐ δεῖνα εἶναι ἀναδεχτός μ' Αἰτωλ. || Παροιμ.

Πρὲς ὁ νουνός νὰ 'χῃ ντροπὴ καὶ ἀναδεχτός νὰ γνῶθῃ (ὀφείλει τις νὰ σέβεται τοὺς ἀνωτέρους, αὐτοὶ δὲ νὰ φέρονται καθὼς πρέπει) ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 264,247. Συνών. ἀναδεξιμαῖος **1**, ἀναδεξιμί, ἀναδεξιός **1**, ἀναδεχτούρι **1**, ἀναθετός, βαφτισιμαῖος, βαφτισιμίδι, βαφτιστήρι, βαφτιστικός, δεξιμάτης, φιλιότσος.

2) Ἐνεργ. ἐκεῖνος ὅστις ἀναδέχεται ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὸν βαπτιζόμενον ὡς τέκνον πνευματικόν Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ. ἄ. — Ἀδάμ Ἀπὸ τὸ χωρ. 65: Τοὺς βαφτιστικούς τοὺς λέμε καὶ ἀναδεχτούρια, ὅπως καὶ τοὺς νουννοὺς τοὺς λέμε ἀναδεχτοὺς Ἀδάμ ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀνάδοχος, δεξάμενος (ιδ. δέχομαι), νουνός.

ἀναδεχτούρα ἢ, Ἡπ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναδεχτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούρα.

Κόρη τὴν ὁποίαν ἀναδέχεται τις ἐκ τῆς κολυμβήθρας.

ἀναδεχτούρι τό, Ἡπ. κ. ἄ. — Ἀδάμ Ἀπὸ τὸ χωρ. 65 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀναδεχτοῦρ' Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναδεχτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούρι.

1) Ἀναδεχτός **1**, ὁ ιδ., ἔνθ' ἄν.: Ἐχει ἓνα σωρὸ ἀναδεχτούρια Λεξ. Δημητρ. Τοὺς βαφτιστικούς τοὺς λέμε καὶ ἀναδεχτούρια Ἀδάμ ἔνθ' ἄν. Νὰ σοῦ ζήσῃ, νουννέ, τ' ἀναδεχτοῦρι σου! Ἡπ. 2) Τὸ τέκνον τοῦ ἀναδεχτοῦ Ἡπ.

ἀναδίνω, ἀναδίδω Δ. Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.) ἀναῖω Κάρπ. ἀναδινῶ Κύπρ. ἀναδῶ Χίος (Ἀμάδ.) ἀνεδίδω Α. Κρήτ. ἀνεδίω Χίος ἀναδίνω κοιν. ἀναδίνου βόρ. ιδιῶμ. ἀναδούνω Κύθηρ. ἀνεδίνω πολλαχ. ἀνιδίνου Ἰμβρ. Λέσβ. Λήμν. Σαμοθρ. ἀναδώνω πολλαχ.